

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12506/2558

บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ผู้ร้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ชัยภูมิชัยวิรัตน์ โดยนางสาวสุนทรี ชัยวิรัตน์ ผู้ชำระบัญชี กับพวก ลูกหนี้

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1272, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14, พ.ร.ก.บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 มาตรา 58

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในคดีฟ้องเรียกหนี้สินซึ่งห้างหุ้นส่วนหรือผู้ชำระบัญชีเป็นลูกหนี้อยู่ในฐานะเช่นนั้น ท่านห้ามมิให้ฟ้องเมื่อพ้นกำหนด 2 ปี นับแต่วันถึงที่สุดแห่งการชำระบัญชีตาม ป.พ.พ. มาตรา 1272 เมื่อปรากฏจากหนังสือรับรอง ของผู้ร้องว่า นายทะเบียนจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีของลูกหนี้ที่ 1 เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2552 และผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 1 เด็ดขาดเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2553 จึงไม่เกิน 2 ปีนับแต่วันที่ 7 มกราคม 2552 อันเป็นวันถึงที่สุดแห่งการชำระบัญชี ผู้ร้องจึงมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 1 เด็ดขาดได้ ผู้ร้องมีหนังสือแจ้งให้ลูกหนี้ที่ 1 ติดต่อและเสนอแผนปรับโครงสร้างหนี้หลายครั้ง ตามหนังสือเรื่องบอกกล่าวให้ชำระหนี้หรือปรับโครงสร้างหนี้ ใบตอบรับในประเทศและประกาศหนังสือพิมพ์ แต่ลูกหนี้ที่ 1 เพิกเฉย ไม่ติดต่อไม่ชำระหนี้และไม่เสนอแผนปรับโครงสร้างหนี้ต่อผู้ร้อง พฤติการณ์ของลูกหนี้ที่ 1 ดังกล่าวถือว่าลูกหนี้ที่ 1 ไม่ให้ความร่วมมือกับผู้ร้องในการปรับโครงสร้างหนี้ตามที่ผู้ร้องสั่งโดยที่ลูกหนี้ที่ 1 อยู่ในฐานะที่จะดำเนินการได้ เมื่อ ณ วันยื่นคำร้อง (วันที่ 5 เมษายน 2553) ลูกหนี้ที่ 1 มีภาระหนี้ค้างชำระผู้ร้อง 24,530,708 บาท และลูกหนี้ที่ 1 ไม่ยื่นคำคัดค้านและขาดนัดพิจารณา กรณีจึงเห็นควรมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 1 เด็ดขาด

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งเจ็ดเด็ดขาดตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 มาตรา 58 วรรคสี่ และดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายต่อไป ลูกหนี้ที่ 1 ที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 ไม่ยื่นคำคัดค้านและขาดนัดพิจารณา ลูกหนี้ที่ 2 และที่ 5 ไม่ยื่นคำคัดค้าน ระหว่างการพิจารณาของศาลล้มละลายกลาง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอถอนคำร้องสำหรับลูกหนี้ที่ 2 ที่ 5 และที่ 7 ศาลอนุญาตให้ถอนคำร้องได้ และจำหน่ายคดีสำหรับลูกหนี้ที่ 2 ที่ 5 และที่ 7 ออกจากสารบบความ เนื่องจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 3 เด็ดขาดในคดีหมายเลขแดงที่ 1994/2553 เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2553 ไปก่อนแล้ว จึงมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งรับคำร้องสำหรับลูกหนี้ที่ 3 และมีคำสั่งใหม่เป็นไม่รับคำร้องสำหรับลูกหนี้ที่ 3 ระหว่างการพิจารณาของศาลล้มละลายกลางลูกหนี้ที่ 4 และที่ 6 ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ในคดีหมายเลขแดงที่ 13875/2553 ของศาลล้มละลายกลาง เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2553 จึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีสำหรับลูกหนี้ที่ 4 และที่ 6 ออกจากสารบบความตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 15 สำหรับลูกหนี้ที่ 1 ศาลล้มละลายกลางพิจารณาหนังสือรับรองของผู้ร้องฉบับลงวันที่ 5 เมษายน 2553 ซึ่งระบุว่าลูกหนี้ที่ 1 ได้จดทะเบียนเลิกห้างและได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2552

ก่อนผู้ร้องยื่นคำร้องเป็นคดีนี้ การที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องสำหรับของลูกหนี้ที่ 1 ไว้พิจารณาจึงเป็นการผิดพลาด จึงเห็นควรเพิกถอนคำสั่งเดิมและมีคำสั่งใหม่เป็นไม่รับคำร้องสำหรับลูกหนี้ที่ 1 และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องมีว่า คำสั่งศาลล้มละลายกลางที่ไม่รับคำร้องสำหรับลูกหนี้ที่ 1 ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในคดีฟ้องเรียกหนี้สินซึ่งห้างหุ้นส่วนหรือผู้ชำระบัญชีเป็นลูกหนี้อยู่ในฐานเช่นนั้น ท่านห้ามมิให้ฟ้องเมื่อพ้นกำหนด 2 ปี นับแต่วันถึงที่สุดแห่งการชำระบัญชี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1272 เมื่อปรากฏจากหนังสือรับรองเอกสารท้ายคำแถลงฉบับลงวันที่ 5 เมษายน 2553 ของผู้ร้องว่า นายทะเบียนจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีของลูกหนี้ที่ 1 เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2552 และผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้มีการพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 1 เด็ดขาดเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2553 จึงไม่เกิน 2 ปีนับแต่วันที่ 7 มกราคม 2552 อันเป็นวันถึงที่สุดแห่งการชำระบัญชี ผู้ร้องจึงมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 1 เด็ดขาดได้ ที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งไม่รับคำร้องในส่วนลูกหนี้ที่ 1 ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยข้อต่อไปมีว่า ลูกหนี้ที่ 1 ควรถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 มาตรา 58 วรรคสี่ หรือไม่ เห็นว่า เมื่อผู้ร้องมีอำนาจยื่นคำร้องและผู้ร้องได้นำพยานเข้าไต่สวนครบถ้วนแล้ว เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็ว จึงเห็นควรวินิจฉัยชี้ขาดคดีไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องยอนสำนวนให้ศาลล้มละลายกลางพิจารณา และมีคำสั่งก่อน ได้ความจากคำเบิกความของนายลำพัน ทนายผู้ร้องว่า ผู้ร้องมีหนังสือแจ้งให้ลูกหนี้ที่ 1 ติดต่อกับและเสนอแผนปรับโครงสร้างหนี้หลายครั้ง ตามหนังสือเรื่องบอกกล่าวให้ชำระหนี้หรือปรับโครงสร้างหนี้ ใบตอบรับในประเทศและประกาศหนังสือพิมพ์ แต่ลูกหนี้ที่ 1 เพิกเฉย ไม่ติดต่อกับไม่ชำระหนี้และไม่เสนอแผนปรับโครงสร้างหนี้ต่อผู้ร้อง พฤติการณ์ของลูกหนี้ที่ 1 ดังกล่าวถือว่าลูกหนี้ที่ 1 ไม่ให้ความร่วมมือกับผู้ร้องในการปรับโครงสร้างหนี้ตามที่ผู้ร้องสั่งโดยที่ลูกหนี้ที่ 1 อยู่ในฐานะที่จะดำเนินการได้ เมื่อ ณ วันยื่นคำร้อง (วันที่ 5 เมษายน 2553) ลูกหนี้ที่ 1 มีภาระหนี้ค้างชำระผู้ร้อง 24,530,708 บาท และลูกหนี้ที่ 1 ไม่ยื่นคำคัดค้านและขานัดพิจารณา กรณีจึงเห็นควรมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 1 เด็ดขาด พิพากษากลับ ให้พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 1 เด็ดขาดตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 มาตรา 58 วรรคสี่ ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 และให้ลูกหนี้ที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนผู้ร้อง โดยหักจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ 1 เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดตามที่เห็นสมควร

องค์คณะ

ทวิศักดิ์ ทองภักดี · ทศนีย์ จันสัจจชัย ธรรมเกณท์ · อติศักดิ์ ปัตรวลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/12506/2558>